

Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2018

De flesta av artiklarna handlar om Turkiets invasion av norra Syrien, en attack som riktar sig mot kurderna och som understöds militärt av den s k Fria Syriska Armén (FSA) i området, som på detta sätt kastat masken och visat att de demokratiska slagord som man tidigare strött omkring sig bara var tomma ord – man allierar sig nu med en reaktionär regional imperialistisk stormakt för att med militärt våld slå ned en förtryckt nation som varit huvudkraft i kampen mot IS. Nationellt självbestämmande för kurder ingår uppenbarligen inte i FSA:s och dess uppbackares ”demokratiska” arsenal.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under de senaste månaderna (nyaste först):

[Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2018](#), [Vänsterpress om Iran – januari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av december 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – november 2017](#) och [Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#)

Se även: [De syriska kurdernas geopolitik och det militära samarbetet med USA](#) av Ercan Ayboga.

Martin Fahlgren 9/1 2018

Innehåll

Flamman.....	1
<i>Erdoğan's jakt på oppositionen når en ny nivå</i>	<i>1</i>
Internationalen	3
<i>Tusentals tågade till stöd för Afrin</i>	<i>3</i>
<i>Solidaritet med Afrîn, Ghouta och Idlib – mot alla militära angrepp.....</i>	<i>3</i>
<i>Mot den nationalistiska enigheten och militära galenskaperna fördömet vi Erdoğan's krig mot Afrîn.....</i>	<i>5</i>
Offensiv	7
<i>Stoppa kriget – solidaritet med Afrin</i>	<i>7</i>
<i>Nytt blodigt kapitel i Syriens krig</i>	<i>8</i>
Proletären.....	9
<i>Vilka står bakom krigsförbrytarna i Afrin?.....</i>	<i>9</i>
<i>”Syriska dialogen i Sotji viktigt steg mot fred”.....</i>	<i>10</i>

Flamman

Erdoğan's jakt på oppositionen når en ny nivå

Jonas Elvander

Flamman 8/2 2018

Sedan Turkiet inledde sin militäroperation i Afrin har regeringens förföljelse av oppositionella intensifierats. Mediacynsur och arresteringar av internetanvändare hör till vardagen. I förlängningen kan det patriotiska klimatet kratta vägen för en ny seger för Erdoğan i nästa års val.

Turkiets offensiv mot kurdiska styrkor i den syriska Afrin-provinsen är inne på sin tredje vecka. I söndags dödades sju turkiska soldater i striderna. Totalt har 14 turkiska soldater stupat. Den turkiska armén hävdade i slutet av förra veckan att de har "neutraliserat" minst 970 "terrorister" i Afrin. Hur många av dem som är civila uppges inte men enligt kurdiska källor rör det sig om hundratals.

Operation Olivkvist handlar i första hand om att driva ut kurdiska styrkor ur Afrin och upprätta buffertzoner längs gränsen till Syrien så att den inte hamnar under kurdisk kontroll. Men inrikespolitiskt spelar operationen minst lika stor roll.

Terroriststämpel

Sedan en tid tillbaka är det ett lagbrott att öppet stödja eller ursäka "terrorism" i Turkiet. Eftersom allt som rör kurdernas politiska strävanden kopplas till den terroriststämplade kurdiska PKK-gerillan kan allt som sägs i försvar av kurderna generellt tolkas som terrorbrott. Sedan militäroperationen i Afrin inleddes i mitten av januari har minst 311 användare av sociala medier gripits i Turkiet efter att de kritiserat kriget (och enligt regeringen därmed försvarat kurderna som per definition är terrorister). Minst 15 av dem, varav en journalist, hålls alltså frihetsberövade. Elva demonstranter och två medlemmar i ett litet vänsterparti har också gripits i Istanbul för att ha delat ut flygblad som kritiserar operationen. I fredags beslutade en domstol att ordföranden för Amnesty Internationals ordförande i Turkiet ska hållas fortsatt häktad, trots ett tidigare beslut att släppa honom.

Den här typen av yttrandefrihetsinskränkningar är inte ovanliga i Turkiet som är det land där flest journalister sitter i fängelse i världen. Inte heller är det ovanligt med mediacynsur under militära operationer. Redan under operationens första dagar kallades chefredaktörerna för landets största mediaföretag upp till premiärminister Binali Yıldırım som gav dem en briefing på 15 punkter om "patriotisk journalistik". Bland annat instruerades de att vända sig till myndigheterna för att få "rätt information" och inte ge utrymme åt demonstrationer och grupper som kan kopplas till PKK, samt att påminna om med vilken möda den turkiska armén försöker att inte skada civila i kriget. Men sedan Operation Olivkvist inleddes har repressionen nått nya nivåer.

Censur och patriotism

Sedan kuppförsöket 15 juli 2016 har den redan hotade yttrandefriheten i Turkiet inskränkts markant. Det spelar knappt någon roll i vilken roll och med vilka argument medborgare uttrycker sig – alla som uttrycker en avvikande åsikt riskerar att stämplas som terrorister. President Recep Tayyip Erdoğan gick nyligen så långt som att kalla företrädare för Turkiets läkarförbund för "vänner till terrorister" efter att de, stödande sig på läkareden om att alltid skydda liv, krävt att operationen i Afrin upphör. De elva personerna i förbundets styrelse greps förra tisdagen och deras lokaler genomsöktes av polis. Ordföranden sades även upp från sin universitetstjänst. Förra söndagen beskrev Erdoğan också de 170 intellektuella som publicerade ett öppet brev till parlamentet som kräver att striderna upphör som "förrädare".

Den urskillningslösa retoriken från regeringen har gett upphov till flera incidenter. Artister har attackerats för att inte ha gett tillräckligt patriotiskt stöd till soldaterna i tv-program, en regeringskritisk oppositionstidnings kontor på turkiska Cypern har attackerats av demonstranter och det pro-kurdiska partiet HDP:s lokaler i Istanbul-området har bränts ned.

Enligt flera analytiker tyder det verbala våldet från regeringen på att den har svårt att legitimeras attacken mot Afrin. Enligt den franske Turkiet-kännaren Jean-François Pérouse är det en stor skillnad på den pågående operationen och de som tidigare har utförts mot PKK-gerillan i gränsområdet till Irak på 1990-och 2000-talen.

– Frågan är vilket hot Afrin utgör mot Turkiets säkerhet. Infiltrationen från bergen i norra Irak av PKK är välkänd. Afrin är inte alls jämförbart.

Till skillnad från andra områden är gränsen mot Afrin skyddad av minfält och en mur. En operation med 20 000 soldater mot ett sådant område är svår att motivera för den turkiska regeringen, även om det styrs av det syrisk-kurdiska partiet PYD sedan några år tillbaka.

Enligt Pérouse kan det även finnas andra anledningar till att man inleder en militäroperation just nu. En orsak kan vara att man vill göra en styrkedemonstration av den turkiska armén, vars rykte sargats efter kuppörsöket och de påföljande utrensningarna. En annan kan vara att visa upp den turkiska vapenindustrins produkter.

Oppositionen splittras

Än viktigare tycks dock nästa års presidents- och parlamentsval vara. Enligt flera turkiska journalister är Erdoğan skakad av den snäva marginalen som han vann förra årets folkomröstning om en grundlagsändring med. För att försäkra sig om ett stort patriotiskt stöd för regeringen så att något liknande inte ska upprepas är en militärkampanj ett perfekt projekt. Om den är framgångsrik kan Erdoğan räkna med nationell hjältestatus i många kretsar. En AKP-ledamot i parlamentet har redan föreslagit en lag som ska upphöja Erdoğan till ”gazi” – krigshjälte.

En annan konsekvens av Operation Olivkvist som är till regeringens fördel är att oppositionen håller på att slitas sönder. De senaste åren har oppositionspartierna närmast sig varandra i ett försök att bilda en allians mot Erdoğan's mäktiga AKP. Men sedan kriget i Afrin inleddes har alla partier utom det kurdiska vänsterpartiet HDP sällt sig till den patriotiska skaran som hyllar de turkiska sönernas uppoffringar i fältet.

– Vårt förtroende för vår heroiska armé är totalt, vårt stöd till operationen är totalt, sade Kemal Kılıçdaroglu, ordförande för det sekulära oppositionspartiet CHP, under krigets första dagar.

– Må gud skänka segern åt vår armé, må han hjälpa våra soldater, twittrade den förra presidenten Abdullah Gül, en AKP-medlem som ses som en tänkbar utmanare till Erdoğan.

I stället för en allians mot Erdoğan ser kriget ut att kunna leda till en allians mellan AKP, CHP och kanske även till och med det ultranationalistiska MHP som är väldigt nöjda med regeringens politik.

Vad gäller HDP gör repressionen mot såväl deras representanter (de två partiledarna sitter fortfarande fängslade) som deras väljare att de riskerar att inte ta sig över tioprocents-spärren nästa år, vilket krävs för att ta sig in i det turkiska parlamentet.

Internationalen

Tusentals tågade till stöd för Afrin

Alex Fuentes

Internationalen 1/2 2018

Den 26 januari demonstrerade kurder över hela Europa mot Erdogans militära angrepp på den kurdiska staden Afrin i norra Syrien. Även i Stockholm protesterade tusentals kurder mot Turkiets flagranta brott mot internationell rätt vilket nu drabbar civilbefolkningen i Afrin.

Demonstranterna samlades på Norra Barntorget där det hölls flera tal för att visa invånarna i Afrin solidaritet innan man tågade genom Stockholms gator till Medborgarplatsen. Manifestationen började med en tyst minut för alla som fallit under den turkiska arméns bomber. En skog av mångfärgade fanor, många med bilden på den fängslade kurdiske ledaren Öcalan, vajade på torget. Orden "Terrorist, Erdogan!" ekade hela tiden, likaså "Biji berxwedana efrine!" (Länge leve Afrins motsstånd!).

Bland talarna fanns även representanter från SSU och Ung Vänster samt Socialdemokraterna som representerades av stadsdelsordföranden Kadir Kasirga. Hans tal upplevdes uddlöst då talaren hoppades på att Margot Wallström skulle göra något åt saken. Underligt nog krävde inte Kadir Kasirga av den svenska regeringen ett omedelbart ingripande för att stoppa Erdogans avskyvärda militära offensiv. Medan Trump, Putin och EU tillåter Erdogan att slakta kurderna i Afrin ägnar sig Löfvens regering åt hyckleri.

Solidaritet med Afrîn, Ghouta och Idlib – mot alla militära angrepp

Uttalande av Mellanösterns socialistiska förbund

Internationalen 8/2 2018

Sedan 20 januari 2018 har den turkiska militären med hjälp från proturkiska syriska militära oppositionsgrupper inlett en luft- och markoffensiv i stor skala, kallad för "Operation olivkvist", mot provinsen Afrîn i nordvästra Syrien med en huvudsakligen kurdisk befolkning och

kontrollerad av Demokratiska unionspartiet (PYD) och dess Folkets försvarsenheter (YPG). Minst 30 civila har dödats sedan operationen inleddes.

Eftersom Afrîn har varit relativt förskonad från krig och angrepp från Assadregimens styrkor har det välkomnat många internt tvångsförflyttade människor från andra regioner i landet, vilket har lett till en fördubbling av befolkningen till 400-500.000.

Angreppet kommer efter månader av spänning och aggressioner från den turkiska militären mot Afrîn. Som förevändning använde den turkiska armén ett uttalande från en militär talesman för den USA-ledda koalitionen mot Islamiska staten (IS) om att bygga upp en 30.000 man stark gränsstyrka under befäl av Syrisk demokratiska styrkorna (SDF) som leds av YPG. Enligt Ankaras uppfattning innebär USA:s beslut att samverka mellan USA och YPG inte skulle upphöra efter IS' samman brott, vilket den turkiska regeringen hade hoppats på.

Ankara betraktar YPG och PYD i Syrien som en utvidgning av Kurdistans arbetarparti (PKK), som USA, EU och Turkiet har betecknat som en terroristisk organisation.

Turkiets president Recep Tayyip Erdoğan sa att operationen i Afrîn skulle följas av ytterligare en mot Manbij. Erdoğan hotade också alla som kritiserade "Operation olivkvist" i Turkiet, och sa i synnerhet med syftning på det prokurdiska Folkets demokratiska parti (HDP), att "varhelst ni går ut på gatorna är våra säkerhetsstyrkor er i hasorna". Med undantag för HDP stöder resten av partierna i Turkiet, inklusive det fascistiska Nationella rörelsens parti (känt som MHP) och Kemalistiska republikanska folkpartiet (känt som CHP), Turkiets militära invasion.

Trots ett uttalande från det ryska utrikesministeriet som uttryckte "oro" och uppmanade parterna "att visa ömsesidig återhållsamhet", har Moskva, som kontrollerar stora delar av Syriens luftrum, i själva verket givit Turkiet grönt ljus för invasionen och har dragit tillbaka sina trupper från de områden som är måltavla för de turkiska styrkorna. Ryska ämbetsmän har krävt att YPG överlämnar Afrîn till den syriska regimen för att "hindra" de turkiska angreppen mot regionen.

USA har varit ganska passivt, och har bara uppmanat Turkiet att vara återhållsam och säkerställa att de militära operationerna blir begränsade till omfattning och varaktighet. Samtidigt har ryska, iranska och turkiska diplomater träffats för att förbereda den syriska "Nationella dialogkongressens" möte i Sotji i Ryssland den 30 januari, som ska försöka konsolidera en så kallad fredsprocess där Assadregimens strukturer skulle bli kvar.

Syriska nationella koalitionen av syriska revolutions- och oppositionsstyrkor (känd som Etilaf), som i huvudsak består av liberala och islamiska konservativa och fundamentalistiska grupper och personer, har inte bara stött den turkiska militära interventionen och fortsatt sin tidigare chauvinistiska politik mot kurderna i Syrien, utan deltar också i operationen genom att uppmana syriska flyktingar i Turkiet att ansluta sig till de syriska beväpnade oppositionsgrupper som strider i Afrîn.

Den pågående turkiska militära operationen mot Afrîn och den nyligen misslyckade kurdiska folkomröstningen om självständighet i det irakiska Kurdistan, har visat att de internationella och regionala makthavarna inte vill se kurdiska nationella eller självstyrande strävanden bära frukt. Det är uppenbart att Moskvas och Washingtons tidigare stöd till YPG, och YPG:s stöd till Rysslands och Assadregimens flygangrepp och militära fälttåg som inleddes i slutet av september 2015, inte hindrade Ankaras militära aggression mot Afrîn.

Mer allmänt återspeglar operationen i Afrîn att de syriska demokratiska och progressiva aktörerna inte lyckats stå emot Assadregimens och dess allierades krossande av den syriska revolutionen, och att regimen fått förnyad styrka och accepteras av alla internationella aktörer.

Samtidigt fördömer vi Assadregimens angrepp på östra Ghouta och Idlib, områden som enligt Astanas "fredsförhandlingar" under rysk, iransk och turkisk ledning skulle vara "nedtrapp-

ningszoner”.

Sedan mitten av november 2017 har de nästan 400.000 människorna i östra Ghouta utsatts för nästan dagliga flygbombningar, beskjutning och bombardemang från regimen trupper och dess allierade. Åtminstone 21 civila har dödats vid regimen flygangrepp och bombardemang av östra Ghouta mellan 20 och 22 januari. Det gör att dödssiffran stiger till mer än 200 civila sedan regimen trappade upp sin offensiv mot detta område den 29 december. Enligt det lokala civilförsvaret sägs regimen trupper ha avlossat nio granater som misstänks ha innehållit klorgas mot Douma den 20 januari och skadade 21 personer. Vi påminner om att denna region har belägrats av den syriska regimen och allierad milis sedan 2013.

Oppositionsgrupper i Ghouta har också bombarderat olika distrikt i Damaskus, vilket har orsakat dussintals dödsfall och skador bland civila under de senaste veckorna.

Under den senaste månaden har utöver detta mer än 200.000 civila tvingats fly efter regimen framryckning i södra Idlib och på landsbygden i norra Hama, och mer än 100 personer har dödats under striderna.

I både Idlib och Ghouta måste socialister solidarisera sig med civilbefolkningen mot de salafistiska och jihadistiska rörelsernas, Hay'at Tahrir al-Shams respektive Jaysh al-Islams, auktoritära styre.

Alla de internationella och regionala makthavarna är eniga om behovet att, i namn av ”kriget mot terrorismen”, krossa de revolutionära folkliga rörelser som inleddes i Syrien i mars 2011 och stabilisera den mordiska och auktoritära regimen i Damaskus med Bashar al-Assad i ledningen. Det är denna enighet som har gjort att de senaste brotten har fått en ”blanko-fullmakt”.

Mot denna kontrarevolutionära enhet finns ett desperat behov av solidaritet mellan alla revolutionärer (arabiska, kurdiska och alla andra etniska minoriteter) som är mot Assad-regimen och alla de regionala och internationella imperialistiska makterna och stöder kampen för social rättvisa, kvinnans rättigheter och de förtryckta minoriteternas rättigheter.

Mellanösterns socialistiska förbund stöder det kurdiska folkets rätt till självbestämmande i Syrien och andra länder. Det betyder inte att vi har en okritisk hållning till politiken hos de kurdiska partier som leder denna kamp, vare sig PYD eller Kurdiska demokratiska partiet eller andra, särskilt vad gäller brotten mot civilbefolkningens mänskliga rättigheter.

- Mot all sorts sekterism och rasism
- Våra öden är förenade

Översättning från engelska, Göran Källqvist

Mot den nationalistiska enigheten och militära galenskaperna fördömet vi Erdoğan's krig mot Afrîn

Uttalande av Sosialist Demokrasi İcin Yeniyol, Fjärde internationalens turkiska sektion, 25 januari 2018.

Internationalen 8/2 2018

Efter veckor av moraliska förberedelser, diplomatiska påtryckningar och massiv desinformation har den turkiska staten slutligen angripit den övervägande kurdiska enklaven Afrîn, i nordvästra Syrien. Den turkiske presidenten har skickligt spelat på splittringen mellan Washington och Moskva, och har inlett en stor militär operation bestående av flygangrepp, utplacering av islamistiska miliser och invasion av turkiska trupper på syrisk mark, beredda att gå på offensiv.

Vi fördömer kraftfullt detta krig, som cyniskt har döpts till ”Olivkvist”, och bara kommer att leda till att spänningarna mellan de turkiska, kurdiska och arabiska folken förvärras, och för-

dröja alla förhoppningar om att leva tillsammans. Krigets yttersta mål är utan tvivel att befästa Erdoğan's diktatoriska regim.

Den process av självbestämmande som pågår i det syrisk Kurdistan är oacceptabel för den turkiska islamiskt nationalistiska regimen, och för att motverka den vill Ankara med sin offensiv upprätta en 30 km bred "säkerhetszon" från sin gräns. Planen att ockupera syrisk mark framställs som ett skydd mot att PYD-styrkor – och dess väpnade gren, YPG, som stöddes av USA under sin kamp mot den Islamiska staten – befinner sig vid Turkiets gräns. Erdoğan's regim åtnjuter stöd från Ryssland och möter bara svaga reaktioner från USA, men försöker ändå uppnå seger för sin utrikespolitik genom att framställa den militära operationen som en offensiv för "nationell säkerhet", med en starkt västfientlig/ antiimperialistisk innebörd.

Trots en extrem polarisering mellan Erdoğan's anhängare och hans motståndare, har den på nationell säkerhet baserade retoriken förstärkt landets historiska militaristiska och nationalistiska tendenser, och har lyckats förena alla delar av det turkiska samhället, borgarklassens olika politiska känsliga punkter och fraktioner, bakom krigstrummorna. Precis som vid varje kritisk vändpunkt missade inte det största oppositionspartiet CHP, en republikansk och sekulär medlem av Socialistinternationalen, tillfället att ansluta sig till AKP för att förkunna sitt "fullständiga stöd för den militära operationen".

Genom att lägga ett krigstillstånd till ett redan förtryckande undantagstillstånd når Erdoğan's regim idag en exempellös nivå på kriminaliseringen av all sorts opposition mot kriget. Samtidigt som HDP, ett vänsterparti från den kurdiska rörelsen, har sina händer bundna av förtrycket, har också flera journalister och antikrigsaktivister arresterats redan under operationens första dagar, huvudsakligen på grund av pacifistiska budskap som lagts ut på sociala nätverk. Konstnärer och intellektuella blir utfrysade för att de inte har stött kriget. Minsta kritik mot den militära operationen likställs med stöd till terrorism och landsförräderi.

Demokrater i Turkiet kan inte låta bli att kämpa mot militarismen, "både den yttre och inre" som den revolutionära antimilitarismens historiska figur Karl Liebknecht framställde det. Det är ännu mer sant i en situation där den juridiska immuniteten för civila som mobiliseras för att slå ner en statskupp och "alla andra händelser som är en del av dess utvidgning", kort sagt för att försvara regimen, förklaras lagliga med ett dekret, och där det inte längre är någon hemlighet för många att det finns gott om paramilitära grupperingar.

Kommer Erdoğan återigen att räddas genom att ta till krig, och kommer det att stärka hans försvagade herravälde som 2015, när HDP:s valresultat hade skakat om Erdoğan's regim, som då beslutade sig för att spela ut krigskortet? Det beror på i vilken mån den demokratiska oppositionens olika delar – med den radikala vänstern i ledningen – är förmögen till mobilisering och motstånd. Den har trots det exempellösa förtrycket förvisso ännu inte vikt sig för de militaristiska galenskaperna och den nationalistiska blindheten.

Ja, antikrigsaktivisterna och de aktivister som solidariserar sig med det kurdiska folkets demokratiska krav har all anledning att frukta den nationalistiskt fascistiska vägen, men skälen att fortsätta att förespråka fred är många fler och så mycket mer humana. Det är därför vi kommer att vägra att hålla tyst, att inte låta bli att fullgöra vår internationalistiska plikt, att vägra underkasta oss Erdoğan's krigiska, diktatoriska och korrumperade regim.

Nej till kriget mot Afrîn, dra omedelbart tillbaka de turkiska militära trupperna!
Stöd det kurdiska folkets och alla folks rätt i Mellanöstern till demokratiskt självbestämmande!

Lita inte på de imperialistiska makterna – folken i Syrien kan bara befrias med hjälp av sin gemensamma kamp!

Länge leve den proletära internationalismen, länge leve den revolutionära antimilitarismen!

Översatt från engelska av Göran Källqvist

Offensiv

Stoppa kriget – solidaritet med Afrin

Åsa Karlsson, Sigbritt Herbert, Kristofer Lundberg

Offensiv 31/1 2018

Det var massiva protester i Stockholm och Göteborg lördagen den 27 januari. I Göteborg var det över 5 000 som demonstrerade till stöd för Afrin och människorna där som nu utsätts för Turkiets luftangrepp och anfall, och i Stockholm många tusen. Turkiets invasion har redan lett till flera civila dödsoffer och i lördags ökade ropen.

I Stockholm gick marschen från Norra Bantorget till Medborgarplatsen, och efter en tyst minut till minne av alla som har stupat i kampen var det många som talade i den internationella solidaritetens namn.

Många hade tagit med sig hela familjen, unga och gamla, sammanbitna och allvarliga, med flaggor och banderoller. De kurdiska färgerna lyste i vinterljuset. För alla som var där kändes det att stormakterna än en gång sviker – sviker kurderna, sviker alla de civila som nu drabbas av Erdoğan's turkiska aggression, hans krig mot folket i Afrin.

”Yesterday Kobanê, today Afrin”, ”Stoppa invasionen, lyssna på oss!”, ”Vi ropar högt så det hörs till turkiska ambassaden, till regeringen och ända till Afrin!” Så sa talare från Rojavabyrå och Rojavakommittéerna, medarrangörer och presentatörer. Andra talare kom från Vänsterpartiet och SSU.

– Den som bekämpar kurder bekämpar oss alla! Som socialist känns det självklart att delta i dagens protester och vi borde vara många, många fler, sa en ung kvinna på demonstrationen. En familj av många som hade anslutit, kurder från Iran, sa att det absolut viktigaste var att få slut på kriget, slut på bombandet och dödandet av civila. De önskade att världen skulle fördöma Erdoğan, kräva att han slutar:

– Alla borde veta hur läget är nu i Afrin, hur Erdoğan bombar oskyldiga. Det är inte konstigt om vi kurder känner oss bittra när vi får kämpa ensamma och sedan blir attackerade.

Omvärlden måste se Erdoğan som den fascist han är.

– **Ingen av ledarna** i regionen står för fred och demokrati. Hur många har inte dödats eller arresterats för att de har vågat stå för demokrati och mänskliga rättigheter? sa en man som hade förlorat alla illusioner om att FN eller USA skulle ingripa.

Det finns ett talesätt, att kurder har inga vänner förutom bergen. Det finns en cyniskhet som fötts ur den ensamma kamp som fortsätter. Man vill se konkreta handlingar, inte bara tomma löften. ■

Åsa Karlsson

”Erdoğan – terrorist”

150-200 personer tågade genom Östersunds centrum under slagord som ”Erdoğan – terrorist” och ”Frige Afrin” lördagen den 27 januari. Innan själva demonstrationen hölls ett möte på Stortorget med talare från bland annat Socialdemokraterna, Liberalerna, Vänsterpartiet och kurdiska föreningen.

Talarna från kurdiska föreningen pekade på hur västvärlden utnyttjade kurderna i kampen mot IS, när IS hade visat att de inte var goda allierade till väst. När IS hade besegrats tack vare YPG-styrkorna vände västmakterna kurderna ryggen.

Europaparlamentarikern Jens Nilsson (S) läste upp en appell som hade undertecknats av flera europaparlamentariker. Han berättade också att han hade hört talas om strömningar i Turkiet om att ta tillbaka gamla ottomanska besittningar på Balkan. ■

Sigbritt Herbert

Göteborg: Igår Kobanê, idag Afrin

Solidaritet med Rojava – stöd den kurdiska revolutionen. Det var Rättvisepartiet Socialisternas budskap när över 5 000 demonstrerade i Göteborg för Afrin och mot den turkiska statens terrorbomber. Demonstrationen gick från Gustav Adolfs torg till arbetarrörelsens Järntorget. ■

Kristofer Lundberg

Nytt blodigt kapitel i Syriens krig

Arne Johansson

Offensiv 7/2 2018

Stoppa Turkiets offensiv – nej till krig och terror.

De turkiska styrkorna råkade under den andra helgen av sitt nya krig mot den kurdiska kantonen Afrin i nordvästra Syrien ut för sina hittills största förluster.

Medan den turkiska militären på söndagen svor att hämnas de sju turkiska soldater som hade dödats och den stridsvagn som förstörts under veckoslutet, rapporterade det Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter (SOHR) att den kurdiska försvarsstyrkan YPG och dess kvinnliga motsvarighet YPJ på lördagen hade förstört två stridsvagnar och dödat 19 turkiska soldater och allierade milismän.

Därmed stiger snabbt det mänskliga priset för det turkiska övergreppet. Medan Turkiet har hävdat att de hittills har ”neutraliserat 950 terrorister” medger kurdiska källor i Afrin 120 döda kämpar och 101 civila dödsoffer.

Även om Erdoğan nu ”tackar Gud för att bergen har börjat intas” och förklarar att ”vi nu går mot Afrin (staden)” är det uppenbart att den turkiska attacken från 15 punkter väster, norr och öster om Afrin, som inkluderar 10 000 lejda legosoldater ur ett stort antal syriska miliser, möter betydligt håftigare motstånd än den turkiska regimen hade räknat med.

Till skillnad från slaget mellan YPG och IS om Kobanê, där civila till största delen var evakuerade, angrips nu en kanton vars befolkning tillsammans med internflyktingar från

andra delar av Syrien uppgår till minst 700 000.

I Afrin organiserar stadens myndigheter samtidigt en massmobilisering av civila. Denna uppges ha rekryterat hundratals frivilliga till såväl militärt självförsvar som räddningsoperationer, sjukvård och logistiskt understöd vid sidan av YPG:s värnpliktiga, som under ett år inkluderar alla mellan 18 och 32 års ålder.

För att inta staden Afrin skulle därför den turkiska regimen, som säger sig vilja undvika civila offer, behöva vada genom blodbad och massakrer på ett beväpnat folk som både skulle kunna utlösa nya våldsamma uppror bland turkiska kurder och häftiga internationella massprotester.

I skuggan av den turkiska aggressionen mot Afrin passar både den syriska Assad-regimen och dess ryska allierade på att intensifiera kriget för att utan hänsyn till ett fortsatt och förvärrat mänskligt lidande slå ned de kvarvarande fickorna av väpnat motstånd inom de så kallade "nedtrappnings-zonerna". Främst gäller detta östra Ghouta nära huvudstaden Damaskus och det av al-Qaida-anslutna Hayat Tahrir al-Sham ledda motståndet i provinsen Idlib, nära Afrin.

Turkiets attack mot Afrin bidrar till en ny fas av upptrappat krig och mänsklig misär i hela Syrien, och återigen släcks allt hopp bland syriska flyktingar om att snart kunna återvända till hemlandet.

En intressant fråga i sammanhanget blir då hur intrycket av en byteshandel mellan Turkiet och Ryssland, där Afrin bytts mot Idlib, kommer att påverka relationerna mellan Turkiet och de rebellstyrkor från Idlib som Erdoğan har lejt mot de syriska kurderna? Kanske kan det hos fler arbetare, fattiga och förtryckta bland såväl araber och turkar som bland regionens alla andra folkgrupper väcka en ökad insikt om att det krävs en gemensam front underifrån för att kunna stå upp mot alla regionens förtryckarmakter, imperialistiska inkräktare och religiösa extremister?

De imperialistiska makternas spel om makt, olja och kommersiella intressen har lagt grunden för dagens kriser och är endast beredda att ge ett uns av stöd till de förtrycktas frihetskamp om det tillfälligtvis råkar sammanfalla med deras egna snöda intressen eller om de skulle tvingas till eftergifter av ett massivt motstånd.

USA har inte lyft ett finger till stöd för Afrin och lär inte riskera en allvarlig konflikt mot regimen i Nato-landet Turkiet, samtidigt som de syriska kurderna måste passa sig noga för att inte själva uppträda som ockupanter på USA:s sida i områden där de är en minoritet.

Socialister i hela världen har däremot en plikt att på alla sätt stödja den folkliga kampen mot den turkiska regimen aggression och alla andra globala och regionala stormakters krigspolitik i Syrien och Mellanöstern.

- Allt stöd till den kurdiska kampen för nationellt självbestämmande!
- För en demokratisk och socialistisk konfederation som kan ena alla Mellanösterns arbetare och förtryckta folk! ■

Proletären

Vilka står bakom krigsförbrytarna i Afrin?

Patrik Paulov

Proletären 23/1 2018

I helgen spreds fasansfulla bilder av vad den turkiska invasionen av Afrinprovinsen i Syrien fört med sig. Men vilka är krigsförbrytarnas uppbackare? De återfinns långt utanför Turkiets gränser och kan spåras till Sverige.

En video som spreds brett den gångna helgen visar 28-åriga Barin Kobani som ligger död på

marken. Hennes kropp är stympad, båda brösterna är bortskurna. Hon tillhörde YPJ, det kvinnliga förbandet inom det syriskkurdiska YPG, som försvarade sig mot invasionstrupperna från Natolandet Turkiet.

I videon syns soldater från den med Turkiet allierade Fria syriska armén när de skändar Barin Kobanis kropp.

Övergreppet har väckt uppmärksamhet världen över och fördöms brett.

I Expressen den 3 februari skriver Kassem Hamadé en för svenska medier ovanligt klarsynt text om Fria syriska armén (FSA) som ”ännu en gång visat att det är en grupp som består av kriminella, mördare och även marionetter som säljer sina tjänster till den som betalar bäst”.

Kassem Hamadé skriver helt riktigt att ”FSA begått brutala terrorbrott” under kriget och att dessa påstått demokratikämpande rebeller fick ”stöd av västländerna inklusive USA” för att störta ”regimen i Damaskus”.

Detta med stödet utifrån är värt att utveckla. För följer vi pengarna och den politiska uppbackningen leder spåren inte bara till ”västvärlden” i allmänhet utan till Sverige och hela det svenska politiska etablissemangen.

Som Proletären tidigare visat har Sverige under först den borgerliga regeringen Reinfeldt och därefter under den rödgröna regeringen pumpat in tiotals miljoner kronor i stöd till den Syriska oppositionskoalitionen och dess ”interimsregering”.

Oppositionskoalitionen väpnade gren heter Fria syriska armén, det vill säga den ”armé” som nu begår krigsförbrytelser i Afrin i norra Syrien.

Det ekonomiska stödet är bara den ena sidan. Det är många krafter i Sverige som gett politiskt stöd åt oppositionskoalitionen och FSA.

Under invasionen i Afrinområdet strider FSA under den trestjärniga grön-vit-svarta flaggan som den väpnade organisationen och dess politiska företrädare använt i drygt sex års tid.

Samma flagga brukar varje år synas i flera av Vänsterpartiets 1 maj-demonstrationer, och den har sedan 2011 synts på många demonstrationer och möten där anhängare till FSA och den syriska oppositionskoalitionen deltagit tillsammans med svenska politiska företrädare.

Detta måste vi också tala om när förbrytelseerna i Afrin uppmärksammas. För precis som Kassem Hamadé skriver är terrorbrott begångna av FSA inget nytt.

Och trots att massvis av röster inifrån Syrien berättat om dessa vidriga brott – alla läsare av Proletären har kunnat läsa sådana vittnesmål sedan 2012 – har det svenska ekonomiska och politiska stödet fortsatt.

Tänk om Expressen eller andra svenska medier någon gång skulle våga granska och rapportera om Sveriges och svenska politikernas delaktighet i detta brutala och djupt tragiska krig.

”Syriska dialogen i Sotji viktigt steg mot fred”

Patrik Paulov

Proletären 7/2 2018

Försöket att sabotera den syriska dialogkongressen i ryska Sotji den 30 januari misslyckades. Mötet blev en framgång, säger svensk-syriska deltagare med hopp om att fredsprocessen nu ska fortsätta inne i Syrien.

Svenska och europeiska medier har rapporterat sparsamt om den syriska dialogkongressen i Sotji förra veckan. Och när det har rapporterats har blickarna vänts mot dem som valde att inte komma, eller mot dem som på plats i Sotji protesterade mot Rysslands deltagande i kriget.

Haytam Manna, Qadri Jamil, Ahmad Jarba och Randa Kassis kommer från fyra olika syriska oppositionsgrupper.

– Jag ser kongressen som positiv. Här deltog representanter för alla delar av det syriska samhället. Alla måste samarbeta och bygga förtroende. För första gången möttes regering och opposition öga mot öga, säger Sabre Ayoub när Proletären når honom i hemmet i Linköping.

Sabre Ayoub lämnade Syrien för 30 år sedan på grund av politisk förföljelse. I Sverige är han ordförande för Syrisk-svenska föreningen och fortsatt engagerad i det som händer i Syrien. Han deltog i Sotji som politiskt oberoende syrisk aktivist.

– Dialogen måste få en fortsättning, och vi var många som sa att nästa konferens ska hållas i Damaskus, säger Sabre Ayoub.

En annan politiskt oberoende svensk-syrisk aktivist i Sotji var Talal Imam, bosatt i Stockholm och medlem i Syriensolidaritet.

– Det var ingen som trodde att Sotji skulle lösa allt. Krisen i Syrien har varat i sju år och den handlar inte bara om Syrien, det är en internationell konflikt, säger Talal Imam då vi ringer upp honom dagen efter hemkomsten till Sverige.

– Sotji var ett viktigt första steg för att få slut på kriget och lösa krisen genom dialog, där syrier oavsett uppfattning sitter tillsammans och talar med varandra. USA och de syriska oppositionella som är baserade i Saudiarabien och Turkiet försökte sabotera kongressen men de misslyckades.

Det Talal Imam syftar på handlar bland annat om en vägran att delta på kongressen. USA och Frankrike var inbjudna som medlemmar i FN:s säkerhetsråd men valde att avstå. Några syriska oppositionsgrupper bojkottade mötet i hopp om att dialogen skulle ställas in.

Men värdnationen Ryssland valde att gå vidare med de krafter som ville delta.

Den i Turkiet baserade oppositionskoalitionen flög till Sotji men lämnade aldrig stadens flygplats. Motiveringen var att de fick se att den syriska flaggan användes som symbol för dialogen, vilket de vägrade acceptera.

Både Talal Imam och Sabre Ayoub påpekar att det handlar om Syriens av FN erkända flagga och att flaggan fanns med redan i emblemet på inbjudningarna till konferensen.

– Protesten på flygplatsen var ett teaterspektakel riktat till medierna, säger Talal Imam.

Några av de utlandsbaserade oppositionella som deltog i dialogen skrek högljutt i protest när Rysslands utrikesminister Sergei Lavrov öppnade konferensen. Agerandet fördömdes, men Talal Imam menar att närvaron av dessa oppositionsgrupper var viktigt.

– Några av deltagarna i Sotji stödde tidigare de väpnade grupperna och den så kallade syriska revolutionen, men de har insett att det var fel. Jag tror att de kom till kongressen för att hitta en fredlig väg till förändring. Självklart är jag kritisk mot flera av dessa grupper, men nu är det viktigare att se vad som förenar oss, inte vad som skiljer oss åt, säger Talal Imam.

– Vi måste ena syrierna mot terrorismen, för demokratiska reformer, för ett enat och sekulärt Syrien och mot andra länders ockupation.

I Sverige och övriga västvärlden har det sedan 2011 hävdats att regeringen Assad är hindret för en fredlig och demokratisk utveckling och därför måste störtas. Hur ser du på det?

– Västvärlden har sagt samma sak om många länder. Men västs agerande har aldrig handlat om införande av demokrati. De vill krossa den syriska staten vars utrikespolitik varit ett hinder för västs kontroll över Mellanöstern, säger Talal Imam.

– Det finns problem och det behövs reformer. Frågan är vilken väg vi ska gå för att göra Syrien bättre. Genom dialog eller genom att krossa den syriska staten och armén, bomba skolor och fabriker och skicka terrorister från hela världen till Syrien?

Sabre Ayoub menar också att det finns ett starkt folkligt stöd för att fördjupa de demokratiska reformer som inleddes med konstitutionsreformen 2012.

Men den illegala utländska militära närvaron, för stunden av både USA och Turkiet, är ett hinder för detta.

– Det har blivit en stormaktskonflikt mellan Ryssland, som är inbjudan av Syriens regering, och USA, som ockuperar en del av Syrien. USA vill inte lämna Syrien utan att ha fått en bit av kakan. De vill behärska landvägen från Iran via Irak till Syrien, säger Sabre Ayoub.

Trots motsättningar på konferensen i Sotji enades delegaterna om ett uttalande. I det påpekas att Sotjikonferensen är ett bidrag till den FN-ledda Genèveprocessen, och här fastslås nödvändigheten av en politisk lösning på den interna konflikten i enlighet med FN:s säkerhetsråd resolution 2254 från december 2015.

I både FN-resolutionen och Sotjiuttalandet framhålls respekten för Syriens suveränitet, oberoende och enhet samt att det endast är det syriska folket som har rätt att besluta om landet och dess framtid.

– **Jag ser kongressen** som en del av det syriska folkets kamp mot imperialismen och västs inblandning. Nu hoppas jag först och främst att dialogen och den politiska processen fortsätter. Vi tackar Ryssland för stödet, men vi syrier måste mötas i Syrien och diskutera utan utländsk inblandning, avslutar Talal Imam.